

ΑΓΑΘΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΑ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ, 1891. ΑΡΙΘ. 287

Συνδρ. έτης. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.
 » » » 'Εκσωτηριών φρ. 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 'Εν όδω Σταδίου αριθ. 26.

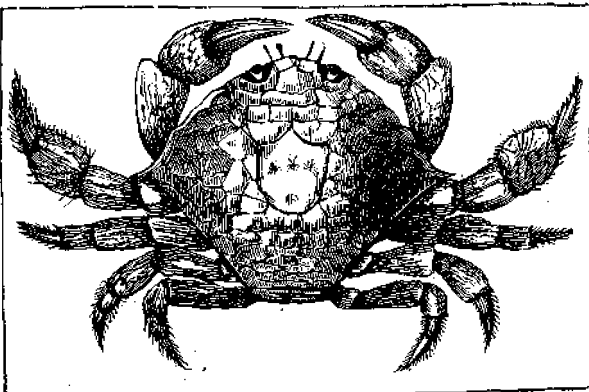
Είς ούδένα, πλην των ταπεινών
 άνταποκριτών, ενδέχεται ή 'Εφημερίς
 των Παιδών άνευ προκληρωμαής.

ΚΑΡΚΙΝΟΙ.

Τών Καρκίνων υπάρχουν διάφορα είδη, ό μέγας έδώδιμος, όστις απαντάται άφθό-
 νως έν Σκωτία και ήτο επιζήμιτος παρα-
 τοίς Ρώμαίσις—ό παράλιος κοινός εις τά
 παράλια της Μεγάλης Βρετανίας. = Ό
 Πινοθήρας κλ. Κυρίως όμως τό γένος των
 καρκίνων διαρρι-
 ται εις δύο τάξεις,
 τους ένύδρους, και
 τους χερσαίους· αι
 προκειμένοι δύο εί-
 κόνες παριστάνουν
 τό χερσαίον είδος
 και περι αυτού θέ-
 λει εισθαι ό λόγος
 εις την βραχείαν
 περι αυτών πραγ-
 ματείαν ταύτην.

Οι χερσαίοι καρ-
 κίνοι απαντώνται
 εις διάφορα μέρη
 των τροπικών και-
 μάτων, ιδίως όμως εις τας Αντικας 'Ιν-
 δίας. Τό ίσοειδές είδος των χερσαίων Καρ-
 κίνων εύρίσκεται έν άφθονία εις την 'Ια-
 μαϊκίην, ζώσι δέ οι Καρκίνοι ούτοι κατά
 άγέλας ύπογειώς 2=3 μίλια μακράν της
 θαλάσσης, μένουσι δέ εις τας ύπογειούς
 κρύπτας των την ήμέραν, την δέ νύκτα
 έξέρχονται πρός άναζήτησιν τροφής. 'Ι-
 δίως αγαπώσι τά κοκκοκάρνα, τά όποια

κόπτουσιν από των δένδρων, αναβαίνον-
 τες εις αυτά, άφοϋ δέ όίψωσιν επί του έ-
 δάφους ό ύπ' αριθ. 1. έμπήγει τό όξύ του
 έμβολου, τό όποιον είναι εις έκάτερον ά-
 κρον των δύο βραχιόνων του, εις την όπάν,
 ήτις είναι εις τό όξύ μέρος του κοκκοκα-
 ρίνου και διαρρηγνύει αυτό, τό ούτω δέ
 διαρρηγνυόμενον κάρνον παραλαμβάνει ό
 ύπ' αριθ. 2, και διά των ισχυρών όδόντων

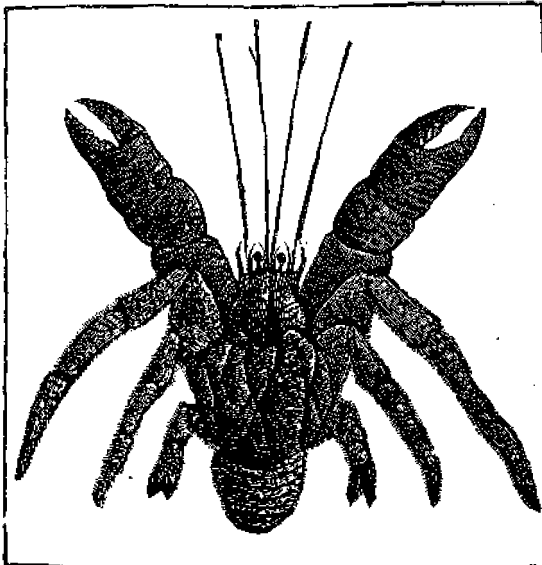
Καρκίνος.
 ('Αριθ. 1.)

του τό θραύει εις
 τεμάχια. Μετά του-
 το άρχεται ό δει-
 πνος, μετά τόν ό-
 ποιον επανέρχον-
 ται εις τους κρυ-
 ψώνας των φέρον-
 τες μεθ' έαυτών
 όσον δύνανται να
 μετακομίσωσιν έκ
 των έναπολειφθέν-
 των καρών.

Οι Καρκίνοι οϋ-
 τοι άπαξ του έτους
 μεταβαίνουν εις
 την θάλασσαν και
 εκεί έναποθέτουσι τά ώά των. Είνε δέ περι-
 εργον ότι είναι τόσον ισχυρόν τό ένσι-
 κτόν των, ώστε βαδίζουσι κατ' εύθείαν εις
 την θάλασσαν χωρίς ποτε να παραστρα-
 τεύωσιν.

Κατά την εποχήν ταύτην οι κάτοικοι της
 νήσου ως τά διάφορα πτηνά και ζώα συν-
 έρχονται εις τά μέρη ταύτα και εύωχοϋν-
 ται επί των Καρκίνων τούτων, των ό-

ποίων τὸ κρέας εἶναι κατὰ τὴν ἐποχὴν

Καριένος.

(Ἄρσ. 2.)

ταύτην τρυφερώτατον καὶ νοστιμώτατον.

ΜΥΡΤΙΣ

Λήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Ὁ Βεργίνιος ἠκροάζετο κατ' ἀρχὰς μὲ τινα ἀδιαφορίαν, βαθμηδὸν ὅμως οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤρ-
χισαν νὰ γίνωνται ζωηρότεροι μὲ ἐνδιαφέρον εἰς
τὴν διήγησιν τῆς μικρᾶς. Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν ἡ
σύζυγός του καὶ ἠθέλησε νὰ ἀποπέμψῃ τὴν Μύρ-
τιν, ὁ ἀσθενὴς δὲν συγκατένευσεν.

— Ἄφες τὴν ἰδῶ, εἶπε, μὲ διασκεδάζει μὲ τὰς
διηγήσεις της.»

Ὀλίγον βραδύτερον εἰσερχομένη ἡ Βαλερία,
ἐξεπλάγη νὰ ἀκούσῃ τὸν πατέρα της λέγοντα·
«Ἔίσαι βεβαία, παιδί μου, ὅτι Αὐτὸς θὰ δεχθῇ
ἕνα γέροντα ὅστις ἐξηγητὴς μὲν ζῆτων τὸ φῶς
ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀέλιποτε ὅμως περιεφρόνησε τοὺς
Ναζωραίους τούτους.»

Τὴν ἀπάντησιν τῆς Μύρτιδος δὲν ἤκουσεν ἡ
Βαλερία, διότι ἡ Ἑλληνόπαις ἦτο γονυπετὴς παρὰ
τὴν κλίνην καὶ ὤφειλε μὲ χαμηλὴν φωνήν.

Ὁ γέρον ἐξηκολούθησε· «Δὲν ἔχει ὁ Θεὸς σου
ἄγαλμα ἢ εἰκόνα διὰ τοῦ ὁποίου νὰ τὸν λατρεύω-
μεν.»

— Διόλου, ἀπήντησεν ἡ Μύρτις κανὲν ἄγαλμα,
οὐδὲ αὐτοῦ τοῦ Φειδίου ἔργον ἂν ἦτο, δὲν θὰ ἤδύ-

νατο νὰ ἀπεικονίσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν δύνα-
μιν Αὐτοῦ· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ῥητῶς μᾶς ἀπηγό-
ρευσε τὴν χρῆσιν ἢ τὴν κατασκευὴν οἰουδήποτε
εἰδώλου ἢ ὁμιώματος ἐν τῇ πρὸς Αὐτὸν λατρείᾳ
μας.»

— Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἀρνείσαι νὰ προσκυνήσῃς
καὶ νὰ θυσιάσῃς ἐνώπιον τῶν θεῶν; ἠρώτησεν ὁ
Κύριός της.

Ἐνταῦθα εἰσῆλθεν ἡ Βαλερία, καὶ ἡ συνδιά-
λεξις διεκόπη, τῆς Μύρτιδος ἀποσυρθείσης εἰς τὸ
ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου.

Ἡ Βαλερία προχωρήσασα πρὸς τὴν κλίνην,
«Θέλεις νὰ σοὶ ἀναγνώσω τίποτε, πάτερ μου;»
εἶπε.

— Τί εἶδος συγγράμματος; ἠρώτησεν ὁ Βερ-
γίνιος.

— Λόγου χάριν, δὲν ἐτελειώσαμεν ἀκόμη τὰ
συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος, ἀπεκρίθη ἡ θυγά-
τηρ του.

— Βαλερία μου, μὲ φλοιοὺς δὲν χορταίνει ὁ
πεινῶν, εἶπεν ὁ ἀσθενὴς, καὶ ἐγὼ πεινῶ καὶ διψῶ
τὴν γνώσιν τὴν ὁποίαν ἡ μικρὰ σου δούλη κατέ-
χει. Εἶθε νὰ εἶχον συνομαλήσει μὲ τὴν Ἰουλίαν
περὶ τούτου, πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐντεῦθεν.»

Ἡ Βαλερία ἔμεινεν ἐμβρόντητος. Ἄλλ' ὁ φι-
λόσοφος ἐξηκολούθησεν «Ἐπάρχει φαίνεται ζωὴ
καὶ πέραν τοῦ τάφου καὶ ἡ νέα αὕτη θρησκεία
μᾶς δίδει πληροφορίας περὶ αὐτῆς. Πρέπει νὰ
μάθω τὰ καθέκαστα πρὶν ἀποθάνω. Ὁ ἀρχηγὸς
τῆς αἰρέσεως ταύτης ἐν Ἀθήναις εἶναι ὁ ἀρεο-
παγίτης Διονύσιος, κατοικῶν πλησίον τῆς Πειραι-
κῆς πύλης· στείλε λοιπὸν, Βαλερία μου, καὶ φῶ-
ναξέ του, καὶ εἰπέ του νὰ φέρῃ τὰ συγγράμματα
τῆς θρησκείας του διὰ νὰ μοὶ τὰ ἐξηγήσῃ.»

Ἡ Βαλερία ἀφ' ἐνὸς μὲν μὴ τολμῶσα ἡ ἰδία
νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν παραγγελίαν ταύτην τοῦ
πατρὸς της, ἀφ' ἑτέρου ὅμως μὴ θέλουσα νὰ προ-
σκαλέσῃ τοιοῦτον ἄνθρωπον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦθ'
ὅπερ θὰ διεδίδετο ἀμέσως εἰς ὄλους τοὺς γνωρίμους
των, ὑπῆγε νὰ συμβουλευθῇ τὴν μητέρα της. Ἡ
Κορνηλία ὅμως θειώρῃσε τὴν παραγγελίαν τοῦ
συζύγου της μάλλον ὡς ἰδιοτροπίαν ἀσθενούντος
καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐκτελέσῃ διὸ καὶ λαβοῦσα
κῆρινον πενακίδιον ἔγραψε πρὸς τὸν Διονύσιον, πα-
ρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ ἔλθῃ, καὶ δέσασα αὐτὸ μὲ
μεταξίνην ταινίαν, ἀπέστειλε τὴν Μύρτιν μέχρι
τῆς οἰκίας τοῦ Διονυσίου. Ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐξε-
πλάγη πως λαθὼν τὴν πρόσκλησιν, ἀλλ' ἔσπευσε
νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τῆς μικρᾶς δούλης.

Ἡ Κορνηλία καὶ ἡ θυγάτηρ της τὸν ὑπεδέχ-
θησαν εὐγενῶς μὲν ἀλλὰ καὶ ψυχρῶς, καὶ τοῦ εἶ-
πον ὅτι τὸν ἐφώνασαν μόνον διὰ νὰ εὐχαριστήσουν

μιαν παράδοξον ιδιοτροπίαν του ασθενούς. Ο Διονύσιος υπεκλίθη μετά σεβασμού και τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Βεργίνιου.

Τὸ ἱερατικὸν καὶ πλήρως ἐνδιαφέροντος βλέμμα τοῦ ἀσθενοῦς ἀνήρριεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τοὺς λόγους τῆς συζήτησε καὶ τῆς θυγατρὸς του. Χωρὶς δὲ νὰ χάσῃ πολὺτιμον καιρὸν εἰς κενὰς καὶ τυπικὰς φιλοφρονήσεις, ἀπετάθη κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Διονύσιον περὶ τοῦ ζητήματος ὅπερ τὸν ἀπασχόλει.

— Ἦλθες λοιπὸν νὰ μοὶ εἴπῃς τι περὶ τοῦ Θεοῦ σου, περὶ τοῦ Χριστοῦ; ἠρώτησεν, ἅμα ὁ Διονύσιος ἐκάθισε παρὰ τὴν κλίνην του.

— Βεβαίως, ἐὰν θέλῃς νὰ μὲ ἀκούσῃς, θὰ μὲ προξενήσῃ μεγάλην χάριν νὰ σοὶ ἐξηγήσω τὴν ὑψίστην σοφίαν τὴν ὅποιαν ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἀποκτήσῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

— Καὶ ἐγὼ τὴν σοφίαν ταύτην ἐζήτησα εἰς μάτην ὅλην μου τὴν ζωὴν, εἶπεν ὁ φιλόσοφος, ἀλλ' ἐψηλάφουν ἐν τῷ σκότει.

— Ἐζήτεις νὰ φονεύσῃς τὸν ἀόρατον Θεὸν διὰ τῆς σοφίας τοῦ κόσμου τούτου

— Ἀλλὰ πῶς ἄλλως νὰ τὸν ζητήσω; ἠρώτησεν ὁ ἀσθενής.

— Ὅπως τὸν ζητεῖς τώρα, κεκοπιτικῶς ἐξηγητημένο,, ὡς κουρασμένοι παιδιὸν ζητεῖ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του πρὸς ἀνάπαυσιν.»

— Ἀνάπαυσιν! ἐπανέλαβεν ὁ Βεργίνιος—Δίδει λοιπὸν ὁ Θεὸς σου ἀνάπαυσιν, δίδει τὴν ψυχικὴν ἐκείνην ἀνάπαυσιν, τὴν ὅποιαν εἰς μάτην ἐζήτησα ἀπὸ ὀλοκλήρου τὴν στρατιάν τῶν ἰδικῶν μας θεῶν;

— Βεβαίως, διότι ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐδημιούργησεν αὐτὸς τὰς ψυχὰς μας καὶ διὰ τοῦτο γνωρίζει καὶ πῶς νὰ χορταίνῃ πᾶσαν ἀνάγκην τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, διὰ μόνης τῆς ἀπακαλύψεως ὀλίγης ἐκ τῆς ἰδικῆς του σοφίας.

— Ἀλλὰ πῶς; Μήπως εἰς Θεὸς δύναται νὰ κέκτηται ὅλας τὰς ιδιότητες ὀλοκλήρου τῆς στρατιᾶς τῶν ἡμετέρων θεῶν;

— Μάλιστα, Αὐτὸς εἶναι ἄπειρος καὶ ὅλαι αἱ ιδιότητές του εἶναι ἄπειροι — ἡ ἀγιότης του, ἡ ἀγάπη του, ἡ ἰσχὺς του.

— Ἄ, οἱ ἰδικοί μας θεοὶ δὲν εἶναι ἅγιοι, ἀπεκρίθη ὁ Βεργίνιος—τινὲς ἐξ αὐτῶν μὲ ἀνηϊάξουν μὲ τὴν ἀκαλασίαν των, καὶ ἐν ἥσων ἄνθρωποι, δὲν θὰ τοὺς ἐπέτρεπον νὰ πατήσουν τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας μου. Πῶς λοιπὸν νὰ λατρεύσω τοιούτους θεοὺς; Ἐπόθησα λοιπὸν Θεὸν πανάγιον, καὶ πανάγαθον, ἀλλ' εἰσέτι δὲν εὗρον τοιούτον.

— Ὁ ἰδικὸς μας ὅμως Θεὸς εἶναι πανάγιος, ἀσπιλότερος καὶ ἀπὸ τὴν χιόνα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Πεντελικοῦ, καὶ λαμπρότερος ἀπὸ τὸν ἥλιον

ἐν μεσημβρίᾳ. Οὐδεμία σκιὰ κακοῦ ἡμαύρωσί ποτε τὴν λάμπην τῆς ἀγιότητός του, οὐδὲ δύναται ἁμαρτία καὶ ἀκαθαρσία νὰ φανῶσιν ἐμπροσθέν του.

— Πῶς δύναται λοιπὸν ὁ θνητὸς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν παρουσίαν Του, ὅταν διέλθῃ τὸν ποταμὸν τοῦ θανάτου; Αἱ ἀνοηταί τῆς νεότητος καὶ τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας».....

— Μὴ τὰς ὀνομαζέζης ἀνοησίας ἀλλὰ ἁμαρτίας, εἶπεν ὁ Διονύσιος, διακόπτων αὐτὸν ἡμεῖς δὲν ἔχομεν Σωτῆρα διὰ ἀνοησίας, ἀλλὰ διὰ ἁμαρτίας, καὶ ὁ Σωτὴρ οὗτος εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Θεὸς καὶ αὐτός, ὅστις διὰ τῆς παντοδυναμίας του, ἔγεινεν ὁ Ἄτλας τῆς ἁμαρτωλῆς ἀνθρωπότητος, βαστάσας ἐπὶ τῶν ὤμων του τὰς ἁμαρτίας συμπαντος τοῦ κόσμου, καὶ ὑποστάς αὐτός, ὁ ἄμωμος καὶ ἅγιος Θεός, τὴν ποινὴν τῆς ὀλικῆς ταύτης ἁμαρτίας. Δι' Αὐτοῦ δὲ—τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ — δυνάμεθα ἤδη νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ.

— Καὶ ὁ Σωτὴρ οὗτος ἐβάστασε καὶ τὰς ἰδικὰς μου ἁμαρτίας, εἶπεν ὁ Βεργίνιος—«Τί δύναμαι νὰ τοῦ προσφέρω εἰς ἀντάλλαγμα;

— Οὐδέν, εἰμὴ νὰ πιστεύσῃς εἰς τὴν θυσίαν Του καὶ νὰ δεχθῆς τὸ θεῖον τοῦτο δῶρον τῆς αἰωνίας ζωῆς.»

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ.

Ὅχι, Θεὲ, δὲν εἰμ' ἐγὼ, δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων, ὅτινες μένουσι τυφλοὶ εἰς χεῖμαρρον ἀκτίων.
 Βλέπω κ' εἰς νύκτα Πολικὴν κ' εἰς Ἐρεβος ἀκόμα!
 Ἡ πίστις λάμπει κ' εἰς αὐτὸ τοῦ μηνήματος τὸ χάμα!
 Εἰς τῶν ἀπίστων τὰς κραυγὰς μὲ φρίκην ἀναπνέω.
 Πιστεύω εἰς τὴν βίαν Σου τὴν ὑπερβίαν, πιστεύω!
 Καὶ εἰς τὰς φλόγας θάλπωμαι τοῦ ἱεροῦ πυρὸς Σου!
 Πιστεύω εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἀχανοῦς χειρὸς Σου,
 Τὴν ἀχανῆ σοφίαν Σου, καὶ τὴν ἀχανεστέραν Ἀγάπην καὶ στοργὴν σου.
 Πιστεύω τὴν ἀνέσπερον τῆς Βηθλεὲμ ἡμέραν
 Καὶ εὐ λατρεύω κ' εἰς αὐτὴν εἰσέτι τὴν ὀργὴν Σου,
 Πιστεύω ἄλλη ὑπερβίαν τῶν Οὐρανῶν τὸ δῶμα,
 Ἀλλὰ τὴν εὐεπλαγχτίαν Σου κλειότερον ἀκόμα.
 Ὅχι ὡς τέλος, ὡς ἀρχὴν τὸν θάνατον προσμένω!
 Κλίμακα ἔχω τὸν Σταυρὸν κ' ἐκάνω ἀναβαίνω,
 Λαμπάδα τὴν ἐπίδα μου, τὴν πίστιν πτέρυγά μου
 Καὶ ζῶ—οὐχὲ εἰς τὴν ζωὴν ἀλλ' εἰς τὰ θερά μου,
 Ἀλλὰ εἰς προσεισθήματα κ' ἀναμνήσεις ξένας,
 Εἰς ἀναμνήσεις σκοτεινὰς ὁμοῦ καὶ φωτισμένας . . .
 Πιστεύω τὰ ἐκάρατα τῶν ὀλιστῶν βιβλία
 Κε' ἡ καταδάκνουσα αὐτῶν τὴν πίστιν εὐλογητία,
 Τὰ φωτὰ των τὰ σκοτεινὰ κ' ἡ γλώσσα ἡ λυσσώδης,
 Ματαίως ἐπιπίπτουσι κατὰ τῆς πίστεώς μου!
 Μοὶ λέγει περισσότερα φωνὴ μυστηριώδης
 Καὶ βλέπει πέραν τῆς νυκτὸς αὐγὴν ὁ ὀφθαλμὸς μου.
 Ναί· μοῦ δροσίζουσι τὴν ψυχὴν τῆς Πίστεως αἱ κρήναι
 Ἡ πίστις προκαταβολὴ τοῦ Παραδείσου εἶναι,

Σεπτέμβριος τοῦ 1891.

ΑΧΙΑ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΕΤΡΟΥ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸ ἀ-

πόδρεϊχαλκον (μπρούντζο) καὶ στοποθετημένον ἐπὶ θρόνου ἐκ λευκοῦ μαρμάρου. Λέγεται ὅτι εἶναι ἔργον τῆς 3ης ἑκατονταετηρίδος καὶ ὅτι μετεφέρθη εἰς Ῥώμην

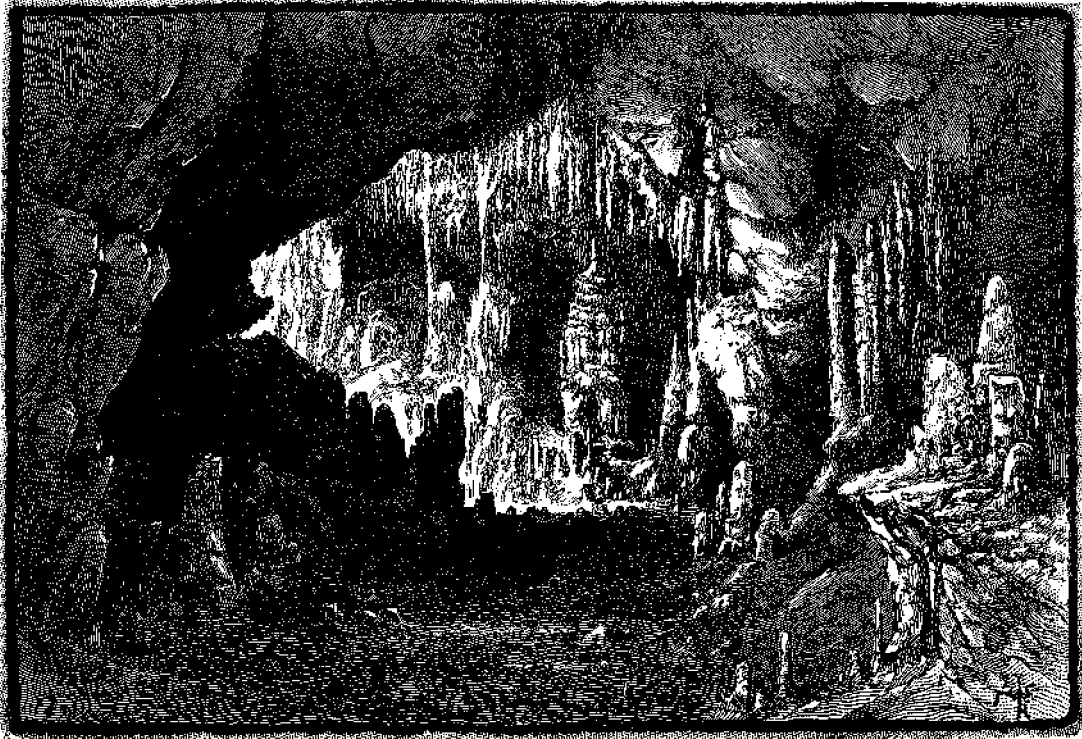

Τὸ ἀγάλμα τοῦ ἀγίου Πέτρου.

γάλμα τοῦ ἀποστόλου Πέτρου ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἐν Ῥώμῃ. Τὸ ἀγάλμα εἶνε κατεσκευασμένον ὑπὸ τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ 5ου ἐκ τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Μαρίνου. Ὁ δεξιὸς ποῦς τοῦ ἀγάλματος κατήντησεν ἐν-

τελῶς δυσδιάκριτος ἀπὸ τὰ φιλήματα τῶν προσκυνητῶν. Δύο μεγάλα μανάλια κείμενα πρὸ τοῦ Ἁγίου Πέτρου φωτίζουν αὐτὸν ἐνῶ ὑπεράνω τοῦ ἀγάλματος διακρίνει τις τὴν ἐκ Μωσαϊκοῦ εἰκόνα Πίου τοῦ ἁγίου ἀναρτηθεῖσαν ἐκεῖ κατὰ τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς ἐπὶ τοῦ παπικοῦ θρόνου ἀναρρήσεώς του. Βεβαίως ὁ ἀπόστολος Πέτρος οὐδόλως ἐπεθύμει νὰ λατρεύηται ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν ὡς ὁ Ζεὺς ἢ ἄλλος τις θεὸς ἢ θεὰ ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων

Ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι οἱ ἀναγνώσται ἔχουν ἐνώπιόν των μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλοπρεπεῖς ταύτας σκηνογραφίας τῆς Φύσεως. Ἡ εἰκὼν, ὡς φαίνεται, παριστάνει τὸ ἐσωτερικὸν σπηλαίον σπηλοσκόπος καὶ σκοτεινοῦ. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καθίσταται ἀσθενέστερον καὶ ἐπὶ τέλους ἐξαφανίζεται καθόσον τις προχωρεῖ εἰς αὐτό, ὁ δὲ παρατηρητὴς εἶνε ἠναγκασμένος νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἀνημμένην λαμπάδα ἢ ἄλλο τι τεχνητὸν φῶς. Τὸ ἔδαφος του εἶνε ἀνώμαλον καὶ ὀλισθηρὸν καὶ ἐνίοτε καθίσταται ἀδιάβατον. Αἱ σκιά

Μία μεγαλοπρεπὴς εἰκὼν τῆς φύσεως.

καὶ τῶν Ῥωμαίων. Ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ αὐτὴν θὰ ἤλεγχεν ἐξάπαντος πικρῶς τοὺς παριστάνοντας καὶ προσκυνοῦντας αὐτὸν ὑπὸ τοιαύτην εἰδωλολατρικὴν μορφῇ.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.

Ἐν γένει ἡ Φύσις παρέχει εἰς τὸν ὀφθαλμὸν θεάματα ὡραία καὶ εὐχάριστα, ὑπάρχουν ὅμως ἐν αὐτῇ εἰκόνας καὶ σκηνογραφίαι αἱ ὁποῖαι ἐμποροῦν νὰ παραστήσουν αὐτὴν ὄχι μόνον ὡραίαν καὶ θελητικὴν, ἀλλὰ καὶ θαυμαστὴν καὶ μεγαλοπρεπή.

ἐγείρονται ἐπ' αὐτοῦ ἢ κρέμονται ὡς σταφυλαὶ ἐκ τῆς ὀροφῆς τοῦ σπηλαίου περίεργοι λίθιναι μορφαὶ σταλακτίται καλοῦμεναι. Εἰς τινὰ μάλιστα μέρη οἱ τοῦ ἔδαφους καὶ οἱ τῆς ὀροφῆς σταλακτίται βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀξαναγόμενοι ἐνοῦνται καὶ ἀποτελοῦσιν εἶδος τι προπυλαίων ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ναοῦ. Μεταξὺ τῶν φυσικῶν τούτων στύλων διακρίνονται μικραὶ λίμναι ἐκ καθαρῶν διαγνῶν ὑδάτων.

Οἱ σταλακτίται σχηματίζονται ἐκ τῶν σταγόνων αἵτινες πικτοῦσιν ἐκ τῆς ὀροφῆς τοῦ σπηλαίου. Αἱ σταγόνες αὗται περιέχουσι τὴν ὕλην ἣτις κατ' ἄτην πύθων ἀποκρυσταλλοῦται καὶ σχηματίζει ὡς ποικίλας μορφάς, αἵτινες φαίνονται ἐν τῇ εἰκόνι, καὶ τὰς ὁποίας σταλα-

κίτας ονομάζον. Είνε ἀληθῶς ἐξαίσιον τὸ θέαμα, θαν ἐπὶ τῶν σταλακτιῶν τούτων προσπίπτει ἡ λαμπὰς τοῦ παρρηθητοῦ.

Πόσον εὐχάριστον θὰ ἦτο, ἐὰν οἱ μικροὶ ἀναγινώσκοντες ἐβλεπον μὲ τοὺς ἰδίους τῶν ὀφθαλμοῦς τοιαύτας μεγαλοπρεπεῖς σκηνογραφίας καὶ τοιαῦτα θαυμαστά φαινόμενα τῆς φύσεως.

ΤΟ Ζήτημα ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΕΝ Τῇ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚῇ ΕΥΡΩΠῃ

Τὸ ζήτημα τῆς ἀναπαύσεως κατὰ τὴν Κυριακὴν ἡμέραν, τὸ ὁποῖον ἀπὸ πολλοῦ ἀπασχόλησε καὶ Κυβερνήσεις καὶ λαὸν ἐν Εὐρώπῃ ἤρχισεν ἐσχάτως νὰ βαίνει πρὸς τὴν λύσιν του. Αἱ Κυβερνήσεις διαφόρων Κρατῶν ἔλαβον τὴν πρωτοβουλίαν. Οὕτως.

Ἐν Αὐστρία ἐψηφίσθη ὑπὸ τῶν Βουλῶν νόμος, ἀπαλλάττων τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ἀνηλικίους ἐργάτας ἀπὸ ἐργασίας κατὰ τὰς Κυριακὰς, ἀπαϊτῶν δὲ εἰδικὴν ἄδειαν ἐκ μέρους τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν ἐργασιῶν, εἰς οἰονδήποτε ἐργαστάσιον ἐντὸς τῆς αὐτοκρατορίας. Ὅχι μόνον δὲ τὰ ἐργαστάσια κλείουσι, ἀλλὰ καὶ ἡ διανομὴ τῶν ἐπιστολῶν περιορίσθη ἀπαξ μόνον κατὰ Κυριακὴν, αἱ δὲ ἐσπεριναὶ τῆς Κυριακῆς πρὸς τὴν Δευτέραν ἐφημερίδες ἀπηγορεύθησαν, διότι διὰ νὰ ἐκτυπωθῶσιν ἀπῆρτεῖτο νὰ γείνη ἐργασία τὴν Κυριακὴν.

Εἰς τὴν Δανιμαρκίαν ἐδημοσιεύθη νόμος περὶ ἀναπαύσεως κατὰ τὴν Κυριακὴν ἡμέραν. Συνεπείχ τούτου τὰ καταστήματα κλείουσι τὴν 9 π.μ., τὰ δὲ ἐργαστάσια καταπαύουσι τὰς ἐργασίας τῶν ἀπὸ τῆς 9ῆς πρωϊνῆς ὥρας τὴν Κυριακὴν μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Ἐπίσης καὶ ἡ διανομὴ τῶν ἐπιστολῶν περιορίσθη εἰς μίαν.

Ἐν Βελγίῳ ἐψηφίσθη νόμος, καθ' ὃν ἡ ἐργασία κατὰ τὴν Κυριακὴν ἡμέραν ὀλιγοστεύθη, εἰς δὲ τοὺς σιδηροδρόμους τῆς Κυβερνήσεως σχεδὸν κατέπαυσεν.

Ἐν Γαλλίᾳ, ἡ Γαλλικὸς Σύνδεσμος ὑπὲρ τῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως, ὅστις ἰδρύθη κατὰ τὸ 1887 ἐξηπλώθη μὲ μεγάλην ταχύτητα καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν, τὸ δὲ κλείσιμον τῶν καταστημάτων εὐρίσκεται κατ' ἔτος. Ἡ ἀποστολὴ δεμάτων διὰ τῶν σιδηροδρόμων καὶ ταχυδρομείων παύει κατὰ τὰς 10 π. μ. Διάφοροι δὲ ἑταιρῖαι σιδηροδρομικαὶ ἀπεφάσισαν νὰ χορηγῶσιν εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας τῶν μίαν ἡμέραν εἰς τὰς ἐπτά πρὸς ἀνάπαυσιν τοῦ σώματος.

Ἐν Γερμανίᾳ ἐδημοσιεύθη νόμος ἀπαγορεύων

τὴν ἐργασίαν κατὰ τὰς Κυριακὰς, μόνον δὲ μίαν διανομὴν γραμμάτων. Τὸ ἐμπόριον περιορίσθη, τὰ πλείεστα δὲ τῶν καταστημάτων ἐν Βερολίνῳ καὶ ἐν ἄλλαις μεγάλαις πόλεσι κλείονται τὴν Κυριακὴν εἰς τὰ μεταλλεῖα αἱ ἐργασίαι ἐμποδίζονται, ὡς καὶ εἰς τὰ ξυλάδικα, κεραμοποιεῖα καὶ πάντα τὰ ἐργαστάσια. Ἀκόμη καὶ αἱ ἵπποδρομίαι ἀπηγορεύθησαν ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ἐν Ὁλλανδίᾳ μίαν τῶν κυριωτέρων ἐφημερίδων ἐκλείσει τὸ τυπογραφεῖον τῆς καὶ ἐπομένως τὴν ἐκδοσὶν τῆς κατὰ τὴν Κυριακὴν. Ἐξησφαλισθῆ προσέτι διὰ νόμου ἡ ἀνάπαυσις τῶν γυναικῶν καὶ ἀνηλικίων νέων εἰς τὰ ἐργαστάσια καὶ τὰ ἐργαστήρια.

Ἐν Οὐγγαρίᾳ ἐψηφίσθη νόμος ὅμοιος μὲ τὸν ἐν Αὐστρίᾳ κάμων τὴν ἀνάπαυσιν μακροτέραν δηλ. ἀπὸ τῆς 6 μ. μ. τοῦ Σαββάτου μέχρι τοῦ μεσονυκτίου τῆς Κυριακῆς.

Ἐν Νορβηγίᾳ ἡ ἀδιάκοπος ἐργασία τῶν ἱπποσιδηροδρόμων ἠλαττώθη, μέγας δ' ἀριθμὸς ἐργατῶν ἀναπαύονται. Ἡ ἐν τοῖς ἐργαστασίοις καὶ ταῖς ἄλλοις ἐργαστηρίοις ἐργασία ἠλαττώθη μεγάλως, νόμοι δὲ προστατευτικοὶ τῶν γυναικῶν καὶ παιδιῶν ἐψηφίσθησαν.

Ἐν Ρωσίᾳ δὲν ἐγένετο σημαντικὴ πρόοδος εἰς τὸ ζήτημα τῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως. Ἐξ ὅλων ὅμως τῶν μερῶν τῆς αὐτοκρατορίας ἐστάλησαν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ζητοῦσαι νὰ κλείωνται ὅλα τὰ καταστήματα καὶ ἐργαστάσια τὴν Κυριακὴν ἡμέραν.

Ἐν Σουηδίᾳ μέτρα ἐλήφθησαν ὅμοια πρὸς τὰ ἐν Νορβηγίᾳ ὑπὲρ τῆς καταπαύσεως τῆς ἐργασίας κατὰ τὴν Κυριακὴν.

Ἐν Ἑλβετίᾳ ἐγένετο μεγαλειτέρα πρόοδος ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο παρ' εἰς οἰονδήποτε ἄλλην Ἠπειρωτικὴν χώραν, διότι ἐν Ἑλβετίᾳ εἶναι ἡ ἔθρα τοῦ Συνδέσμου ὑπὲρ τῆς καταπαύσεως πάσης ἐργασίας κατὰ τὴν Κυριακὴν ἡμέραν, ἀπὸ δὲ τοῦ παρελθόντος ἔτους διὰ νόμου πᾶς ἐργάτης σιδηροδρόμου, ἀτμοπλοίου, ἱπποσιδηροδρόμου καὶ ἄλλων ὁμοίων ἑταιριῶν, ἐτι δὲ οἱ ὑπάλληλοι τῶν ταχυδρόμων ἔχουσι 52 ἡμέρας τὸ ἔτος ἀνάπαυσιν, ἐκ τῶν ὁποίων 19 πρέπει νὰ ἦναι Κυριακαί, αἱ δὲ ἐργάσιμοι ὥραι δὲν δύνανται ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ υπερβαίνουσι τὰς 12 συμπεριλαμβανομένης μιᾶς ὥρας ἀναπαύσεως εἰς τὴν μεσημβρίαν. Οἱ παραβάται τοῦ νόμου τούτου τιμωροῦνται μὲ πρόστιμον 500—1000 φράγκων.

Τελευταία ἐρχεται ἡ Ἑλλάς. Παρ' ἡμῖν δυστυχῶς τὸ σφάλμα ἔγκειται ἐν τῇ Κυβερνήσει, διότι καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ πολλοὶ τῶν πολιτῶν ἀνεφέρθησαν εἰς τὴν Κυβέρνησιν αἰτοῦντες

τὴν κλείσιν τῶν ἐργαστηρίων καὶ λοιπῶν καταστημάτων τὴν Κυριακὴν, ἀλλ' ὅμως εἰς ὄλας ταύτας τὰς παραστάσεις ἡ Κυβέρνησις οὐ μόνον ἐκώφευσεν, ἀλλὰ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ βεβηλώνη τὴν Κυριακὴν ἡμέραν διὰ τῶν κατ' αὐτὴν ἐνεργουμένων δημοπρασιῶν καὶ ἀκόμη καὶ ἐκλογῶν ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΟΥΡΕΣΤΜΙΕΤΕΡ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΟ.

Διὰ νὰ ἀναβῇ τις εἰς τὸν πύργον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἐστημένον τὸ τεράστιον τοῦτο ὠρολόγιον πρέπει νὰ ἀνέλθῃ διὰ κλίμακος 300 βαθμίδων. Ἄγει δὲ ἡ κλίμαξ αὕτη εἰς μέγα δωμάτιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκειται ἡ τράπεζα τοῦ ἐργάτου, φέρουσα ἐπ' αὐτῆς διάφορα ἐργαλεῖα, σιδηρᾶν ἐξέδραν καὶ τεραστίαν τινα μηχανήν, ὁμοιάζουσαν μὲ πιστήρια τῆς νεωτάτης κατασκευῆς.

Πλὴν τούτων παρατηρεῖ τις σιδηροῦν τινα σκελετόν, στηριζόμενον ἐπὶ δύο μαρμαρίνων στύλων, δύο ποδῶν τὸ ὕψος, ἐκατέρωθεν δὲ τούτων ὑπάσχει κύλινδρος κεκαλυμμένος μὲ ἐστριμμένον σχοινίον ἐκ χάλυβος, ἀνωθεν δὲ τούτων ὄλων εὐρίσκονται πολυποδαίιοι τροχοὶ καὶ ἐπιπεράνω δύο πλάκες σιδηραῖ, ἀνεμίσθητα ὅμοια μὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται πρὸς ἀερισμὸν σηράγγων (ὕπογειων ὀχετῶν).

Τὸ ἐκκενρὸς τοῦ μεγάλου τούτου ὠρολογίου εἶναι 15 ποδ., τὸ μῆκος, τὸ δὲ βάρος τοῦ κατὰ τὸ ἄκρον κύκλου του 500 λιτρῶν. Ὁ δὲ κτύπος τοῦ τικ τὰκ, τὸν ὁποῖον παρέχει ὁμοιάζει μὲ ἤχον σφύρας μεγάλης κτυπούσης ἐπάνω εἰς ἀμόνιον! Εἶναι δὲ τὸ ἐλατήριον τοῦτο οὕτω πῶς κατεσκευασμένον, ὥστε οὔτε ὑπὸ τοῦ μεγάλου ψύχους, οὔτε ὑπὸ τῆς μεγάλης θερμοδότητος ἐπηρεάζεται. Ἡ ἀκριβεία του ὡς πρὸς τὴν ὥραν εἶναι τοιαύτη, ὥστε εἰς 134 ἡμερονύκτια διέφερε τοῦ ὠρολογίου τοῦ Ἀστεροσκοπείου τῆς Γρήνουιτς μόνον κατὰ 4½ δευτερόλεπτα! Διὰ λεπτοῦ ἀλλὰ θαυμαστοῦ τινὸς μηχανισμοῦ τὸ ὠρολόγιον τοῦτο ἀύτομα ὡς γνωστοποιεῖ τὴν ὥραν του εἰς τὸ ἐν λόγῳ Ἀστεροσκοπεῖον κατὰ πᾶσαν ὥραν. Ἐν γένει δὲ ἡ διαφορὰ τῆς ὥρας μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀστεροσκοπείου Γρήνουιτς εἶναι 2 δευτερόλεπτα.

Τὸ ὠρολόγιον τοῦτο χορδίζεται ἑπὰς τῆς ἐβδομάδος, ἡ δὲ ἄλυσίς του ζυγίζει 800 ὀκάδας, ἔχει δὲ 4 δέικτας, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶναι 22 ποδ. τὸ μῆκος καὶ 6 δακτύλων τὴν διάμετρον.

Ἡ δὲ ἀπόστασις μεταξὺ ἐκάστου λεπτοῦ σημειουμένου ἐπὶ τῆς πλακῆς εἶναι ἀκριβῶς 12 δακτύλων.

Ὁ πύργος, ὅστις φέρει τὸ ὠρολόγιον τοῦτο εἶναι τετράγωνος, τὸ μέρος, ὅπερ δεικνύει τὰς ὥρας κυκλικόν, ἐστὶ λωβωμένον. Οἱ δέικται εἶναι ἐκτεθειμένοι εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὴν βροχὴν καὶ ἐνίοτε σταματῶνται ὑπὸ μεγάλης πίεσεως χιόνος.

Τὸ ὠρολόγιον τοῦτο φέρει τὸ ὄνομα τοῦ ὠρολοῦ τοῦ Λονδίνου, εἰς τὸν ὁποῖον θάπτονται οἱ διαπρεπέστεροι τῶν Ἀγγλων εἰς τὴν πολιτικὴν, τὴν θρησκείαν, τὰς τέχνας, τὰς ἐπιστήμας, τὸν πόλεμον.

ΓΕΦΥΡΑ ΚΤΙΣΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΜΥΡΜΗΚΩΝ.

Ἡ ἀκόλουθος ἀληθὴς ἱστορία ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως ἀπὸ αὐτόπτην μάρτυρα, δεικνύει δὲ τὴν θυμοσοφίαν τὴν ἐνυπάρχουσαν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ κατώτερα ζῶα.

Μάγειρός τις ἠνοχλεῖτο πολὺ ἀπὸ μύρμηκας, οἱ ὁποῖοι ἀπεδεκάτιζον πᾶν ὅ,τι ἔθετεν ἐντὸς τῶν ἐρμαρίων του. Διὰ νὰ προφυλάξῃ δὲ τὰ γλυκύσματά του, ἐσχημάτισε κύκλον μὲ πηκτὸν πετμέζι καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἔθεσε τὰ πινακία μὲ αὐτά.

Τὴν ἐπιούσαν ἀνοιξὰς τὸ ἐρμαρίον παρετήρησεν ὀλόκληρον στρατὸν μυρμηκῶν ἐξερχόμενον ἐκ μίας τῶν γωνιῶν τοῦ ἐρμαρίου καὶ διευθυνόμενον πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν τὰ ἀγαπητὰ γλυκύσματα.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς γραμμῆς ἐβάδιζεν εἰς μεγαλύτερος τῶν ἄλλων, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ὁ ἀρχηγός, καὶ ὁ ὁποῖος προπορεύετο ὀλίγον τῶν ἄλλων. Οἱ μύρμηκες οὗτοι ἦσαν ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ἐρυθρῶν μυρμηκῶν, οἱ ὁποῖοι θεωροῦνται ὡς οἱ εὐφυέστεροι καὶ ἀνδρείοτεροι ὄλων τῶν μυρμηκῶν.

Φθάσαντες εἰς μέρος τι αἰφνης ἐσταμάτησαν, ἐκ τῆς γραμμῆς δὲ τῶν μυρμηκῶν ἐξῆλθον 40 μύρμηκες, οἵτινες διευθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἴστατο ὁ ἀρχηγός καὶ ὡς φαίνεται συνεκρότησαν μετ' αὐτοῦ συμβούλιον. Μετὰ τοῦτο οἱ ἀξιωματικοὶ οὗτοι διευθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ὁ κύκλος τοῦ πετμέζου, καὶ ἐξήτασαν αὐτὸ προσεκτικῶς γύρωθεν, ἐξέλεξαν δὲ ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ κύκλου, ὅπου τὸ πετμέζι ἦτο ὀλιγώτερον, καὶ ἐπανῆλθον ἕκαστος εἰς τὸ τάγμα του, διατάξαντες ἕκαστος τοὺς ὑπ' αὐτὸν στρατιώτας τί ἕκαστος ἔπρεπε νὰ πράξῃ.

Τούτου γενομένου, ὁ ἀρχηγός ἐπεθεώρησε τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ του καὶ ἔδωκε τὸ πρόσταγμα, ἔμπρός· οἱ δὲ μύρμηκες διευθύνθησαν τότε εἰς μίαν ὀπήν, ἡ ὁποία ἦτο εἰς τὸν τοῖχον, ὅπου ἦτο

άπαλός και ἤρχισαν ἕκαστος νὰ κόπτη ἐξ αὐτοῦ ἐν τεμάχιον και νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸ μέρος τοῦ κύκλου, τὸ ὅποιον θεωρήθη ὑπὸ τοῦ συμβουλίου ὡς τὸ κατάλληλον πρὸς γεφύρωσιν, και ἐκεῖ κατέθετεν ἕκαστος τὸ φορτίον του, ἕως οὐ πράγματι ἐσχηματίσθη τεῖχος. Μετὰ τοῦτο ἐδόθη ἡ διαταγή νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς τάξεις των, και τούτου γενομένου ἐν τάξει ἐπέπεσαν κατὰ τῶν γλυκυσμάτων, διελθόντες διὰ τῆς οὕτω κατασκευασθείσης γεφύρας ἀνω τοῦ κύκλου τοῦ πετμέλιου, και εἰς ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας κατεκερματίσθη ἐν τῶν γλυκυσμάτων ὑπ' αὐτὰ τὰ ὄρματα τοῦ μαγείρου, ὅστις ἐκ περιεργείας κινούμενος ἀφῆκε τοὺς λεηστὰς τούτους νὰ λεηλατήσουν τὸ ἐρμάριόν του.

Πῶς ἔγραφαν τὰς ἐπιστολάς και τὰ ἀρχαῖα τῶν οἱ Ἀρχαῖοι Καλδαῖοι και Βαβυλώνιοι.

Ἐλάμβανον τεμάχιον πηλοῦ, τὸ ἐπίεζον ἕως οὐ ἐσχηματίζετο εἰς πλίνθον ὁμοίαν μετὰ τὰς ἐν χρήσει σήμερον. Ἐπειτα ἐπίεζον τὴν σφραγίδα τοῦ Κράτους, ἢ τοῦ γράφοντος εἰς τὸ μέσον τῆς πλίνθου. Μετὰ τοῦτο διὰ σκληροῦ ἐργαλείου ἔγραφον ἀνωθεν και κάτωθεν τῆς σφραγίδος β,αι ἤθελον ἐμπήγνοντες ὡς σφῆνα τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο εἰς τὸν πηλόν. Κατόπιν ἔθετον τὴν πλίνθον εἰς ἐπὶ τοῦτω κατασκευασμένου κλιβάνου και ἐφήνετο — Τελευταῖον ὡς φάκελλον μετεχειρίζοντο πάλιν πηλόν, ἀλλὰ εἰς τὸ πάχος φύλλου λεπτοῦ μετὰ τοῦτο δὲ περιεκάλυπτον τὴν πλίνθον, γράφοντες ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος τούτου ἀντίγραφον τῆς ἐπὶ τῆς πλίνθου γραφῆς, τὴν ἔθετον πάλιν εἰς τὸν κλίβανον πρὸς στερεοποιήσιν και οὕτω εἶχον μίαν ἐπιστολὴν ἢ ἑνὶ δημόσιον ἔγγραφον μετὰ τὸν φάκελλον του. Τοιαῦται παίθιοι εὐρέθησαν εἰς τὰ εἰρηπία τῆς Βαβυλώνας πάμπολλοι, εἰς αὐτὰς δὲ εὐρέθησαν γεγραμμένα και διάφοροι ἐθέσεις πολέμων, μαχῶν, διαταγμάτων, συμφωνιῶν, ἀγοροπωλησιῶν και ἄλλων κοινωτικῶν και οἰκογενειακῶν πράξεων. Ἡ γλῶσσα, εἰς τὴν ὅποιαν εἶναι γεγραμμένα ταῦτα, καλεῖται Ἀκαδιανή. Ἐπειδὴ δὲ ἔγραφετο μετὰ σκληρὸν σφηνοειδὲς ἐργαλεῖον, τὰ γράμματα ἔχουν τὴν μορφήν σφηνῶς και διὰ τοῦτο καλοῦνται σφηνοειδῆ.

Κατ' ἀρχὰς οἱ ἀρχαιολόγοι ἦσαν εἰς ἀπορίαν τί νὰ περιεῖχον αἱ πλάκες αὐταί, ὅπως εὐρέθησαν εἰς τι μέρος μετὰ τοιούτων πλακῶν, ἀλλὰ πλάκες γεγραμμένα εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἀσουρριανὴν γλῶσσαν. Τοῦτο ἔκαμε τὸν Σὴρ Ῥάλινσον νὰ υποθέσῃ ὅτι ἦσαν ἀντίγραφα τῶν σφηνοειδῶν γραμμάτων και λοιπὸν ἤρξατο σπουδαζῶν και παραβάλων τὰ δύο ταῦτα εἶδη τῶν πλακῶν, ἕως οὐ τέλος κατώρθωσε νὰ ἀνεύρῃ ὀλόκληρον τὸ ἀφάεθρον τῶν σφηνοειδῶν γραμμάτων, και ἔκτοτε αἱ πλάκες αὐταί ἀναγνωσκονται μετὰ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν, μετὰ τὴν ὅποιαν και τὰ ἀρχαῖα χειρόγραφα τῆς Ἑλληνικῆς ἢ ἄλλης τινὸς ἀρχαίας γλώσσης.

Πολλὰ τῶν πλακῶν τούτων παριστάνουν εἰκόνας ἀνθρώπων, θηρίων μαχῶν κ.λ. Ἀλλὰ περιέχουσι, ἱστορίας ἡρώων, θεῶν ὅταν δ' αἱ ἱστορίαι αὐταί ἦσαν μακρά, ἦτο ἀνάγκη νὰ γείνη χρῆσις μεγάλου ἀριθμοῦ πλα-

κῶν, και ἐπειδὴ δὲν εἶχον ἀριθμούς, διετήρουν τὴν σειράν τῆς ἱστορίας, ἐπαναλαμβάνοντες εἰς τὴν ἐκάστην ἐπομένῃν πλάκα ἕκαστος τοῦ τίτλου τῆς ἱστορίας ἢ διηγήσεως και τὰς τελευταίας λέξεις τῆς προηγουμένης πλακῶς. Εἰς περιστάσεις ὑπὲρ τὰς 100 τοιαύτας πλάκας ἐχρητάσθησαν.

Εἰς τὰς πρωτεύουσας πόλεις ὑπῆρχον μεγάλα Βιβλιοθήκαι εἰς τὰς ὅποιαι αἱ πλάκες αὐταί ἐφυλάττοντο ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν βιβλιοθηκαρίων. Ἦτο δὲ κατάλογος τῶν πλακῶν τούτων εἰς πλάκας πάλιν, και πρὸς εὐκολίαν ὑπῆρχον μικρότεραι ὡσεὶ αἰεὶ πλάκες περιέχουσαι τοὺς τίτλους τῶν διαφόρων σειρῶν τῶν συγγραμμάτων.

Αἱ πλάκες αὐταί ἦσαν διευθετημέναι κατὰ τὰς ζήτηματα, περὶ τῶν ὁποίων ἐπραγματεύοντο. Ὁ Ἀβραάμ πιθανόν νὰ ἐπεσκέσθη μίαν τοιαύτην βιβλιοθήκην εἰς τὴν Οὐρ τῶν Καλδαίων, και νὰ ἀνέγνωσεν εἰς αὐτὴν ταύτας τὰς πλάκας, αἱ ὁποῖαι ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὰς ἡμέρας μας και μελετῶνται μετὰ τὴν ζῆσιν ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων. Ὅταν οἱ σωροὶ ἠνοχθῆσαν, δίδτε εἰς τοιοῦτους χωματώδεις λοφίσκους εὐρέθησαν αὐταί, ἐφαίνοντο ὡς ἐψημένα βιβλία. Εἰς πολλὰ μέρη εὐρέθησαν συντρεμμεινὰ ἀλλὰ τὰ διασκορπισμένα τεμάχια, μετὰ μεγάλην προσοχὴν συνημολογήθησαν αἱ πλάκες αὐταί, ἀλλ' εἰς μέρος τι τῶν πλακῶν τούτων εὐρέθησαν και ἄλλαι πλάκες και οὕτως ἀπετέλεσαν τελείας σειράς.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Τὸ ἔργον μετὰ τῶν τυφλῶν ἐν Συρίᾳ εἶνε ἴσως ἐνδιαφέρον. Ὁ ἀριθμὸς τῶν τυφλῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ εἶνε ἀρκετὰ μέγας. Ὑπάρχουν ἐν τούτοις μερικὰ σχολεῖα τυφλῶν εἰς τὸ Βεροῦτη, Δαμασκὸν και Τύρον. Ἡ τυφλότης ἐξ ἄλλου ἔχει τοῦτο τὸ καλὸν ὅτι δίδτε τὸ προνόμιον εἰς τοὺς διδασκάλους τῶν τυφλῶν νὰ εἰσέρχονται εἰς Μωαμεθανικὰς οἰκογενείας και ν' ἀναγιγνώσκουν εἰς αὐτὰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Εἰς ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων μαθητῶν τῆς ἐν Βεροῦτη σχολῆς τῶν τυφλῶν ἀπὸ συνειληρωστέας σπουδῆς του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἐδμμβούργου προσελήθη ὡς ποιμὴν εἰς τὴν Πρεσβυτεριανὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κνὸξ ἐν Ἀμερικῇ.

— Ὑπάρχουν ὀλίγα θέσεις και ἐπαγγέλματα τώρα ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς τὰ ὅποια αἱ γυναῖκες δὲν εἰσέλθουν. Ἡ στατιστικὴ ἀναγράφει ὅτι 347 γυναῖκες μετέρχονται τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σιδηροδρομοῦ, περὶ τὰς 40,000 γυναικῶν εἶνε βιβλιοδέταις, 3,000 περίπου τυπογράφοι, 124,000 διδασκάλισσαι, περὶ τὰς 2,300 κατέχουν δημοσίαν θέσιν ὡς γραμματεῖς, ἀνω τῶν 4,100 εἶναι ζωγράφοι, 38,000 ὡς ἔγγιστα ἐνασχολοῦνται εἰς τὴν ἱατρικήν, περὶ τὰς 500 εἶνε ἐκδόται, συνθέται και συντάκται, και περισσώτερα ἀπὸ 1,300 καταγίνονται εἰς διάφορα τμήματα τῆς φωτογραφίας.

— Ἐχέδον τὸ ἐν τρίτον τῆς ἀνθρωπότητος—ἢ διὰ τὸ ἐκφρασθῆναι μετὰ ἀριθμοῦ 400,000 ἀνθρώπων — ὁμιλοῦν τὴν Κινεζικὴν. Ἡ Ἀγγλικὴ δὲ ὁμιλεῖται σχεδὸν ὑπὸ 100 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων.

— Ὁ Ἀστὴρ ἀρκυτοῦρος ἀπέχει τόσον ἀπὸ τῆς γῆς μας, ὥστε τὸ φῶς τοῦ ὀπου ἢ ταχύτης εἶναι . . . μίλια κατὰ δευτερόλεπτα ἐχρητάσθη νὰ φθάσῃ μέχρι ἡμῶν 200 ἔξ !

ΓΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῦ τῆς Γραφῆς ἀναφέρεται ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ὀνομάζονται καθ' ὅσον θεοῦ;
2. Ποῦ δὲ ὀνομάζονται κατοικητήριον τοῦ θεοῦ;
3. Πῶς γνωρίζομεν ὅτι ὁ θεὸς μένει ἐν ἡμῖν;

Συνδρομὴ «Παιδικῶν Διηγημάτων» 8 κατ' ἔτος, ἐν Ἑλλάδι 40 λεπτ. ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ 60 λεπτ.

ΕΣΗΜ Ἐνεκα τῆς ἀπουσίας τοῦ Συντάκτου ἠρροησεν ἡ ἐκτύπωσις τοῦ φύλλου τοῦ φβρίου.